

Mint a változatlanok

FARKAS PÁL
BABITS-SOBRÁRÓL

A magyar képzőművészet szinte mindig eleven kapcsolatban állt hazai irodalmunkkal. Amolyan jószomszédi viszonyban. Néha ugyanannál a kávéházi asztalnál diskurált az építész, a festő, a költő vagy a prózáíró. Nem ritka, hogy egy-egy műalkotás inspirációt adott a lírikusoknak, máskor pedig megfordult a helyzet. Sőt, az is előfordult, hogy magukra az írókra terelődött a figyelem. A karakterükre, egyéniségükre, szellemiségükre. Gondoljuk csak meg: Csorba Gézának majdhogynem életprogramot jelentett az Ady-jelenség megformálása, ahogyan Czigány Dezső, Ferenczy Béni és Rippl-Rónai József is többször megfogalmazta a költőóriás alakját. Az utóbbi festő egyébként éppoly ismerősen mozgott a francia művészeti életben, mint a Nyugat köreiből. Ebből következett találó Móricz- és Babits-portréja is.

Babits Mihály tehát már életében bevonult a képzőművészetek panteonjába. Csakhogy az utókor sem feledkezett meg a kivételes felkészültségű, nagy hatású lírikusról. Aki Szekszárdon sétálgat, a művelődési központ előtt szembe találja magát Kiss-Kovács Gyula expresszív fogalmazású, szélfúttá figurájával. A szikár, köpenybe burkolódzó alak a könnyen sebezhető, zárkózott költőt idézi, a nagyvonalú formai egyszerűsítések ellenben a racionális, intellektuális egyéniségről vallanak. Méghozzá rutinosan, kicsit közhelyszerűen. Ugyancsak a költő szülővárosában található Csorba Géza mellszobra, amely pusztán hiteles portrénak tekinthető.

Nemrégiben került a Babits-múzeum udvarára Farkas Pál közel életnagyságú plasztikája. Igaz, ebből az alkotásból sem hiányzik a tárgyi hitelesség, sem pedig a formai, eszmei általánosítás: mégsem lehet e szobrokat összekeverni. Farkas ugyanis emlékezetes, átgondolt és tartalmas művet teremtett. Más kérdés, hogy először csak megkapóan életszerűnek, természetesnek érezzük ezt a kompozíciót. Hovatovább arra gyanakszunk: találkoztunk már vele vala-